

der kun har til Hensigt at afhjælpe en faktisk tilstedeværende Nød, er en hel anden Sag, forskjellig fra en Reform af Lærernes Lønningsvilkår paa den Maade, som den høitagede Minister, saavidt jeg opfattede ham, angaar. § 55 i nævnte Anordning siger, at det danske Kancelli skal have Ret til at bestemme Lønningerne for Lærerne lidt højere eller lavere end de i Henshold til §§ 2 og 3 fremkomne Indstillinger anse det for nødvendigt, og et vist Spillerum maatte jo ogsaa overlades den administrative Myndighed til fuld Gjennemførelse af en saa stor og gennemgribende Sag; men der er nu hængaet saa mange Aar, siden denne Anordning blev givet, at den vel nu forlængst maa anses som gennemført, og der er indtraadt saa væsentlige Forandringer paa to andre Punkter, idet Kommunerne have faaet Selvførelse, væsentligt i økonomisk Henseende, og en Rigsdag er indført som Lovgivningsmyndighed, at det forekommer mig, at en delvis Skolereform — og en gennemgribende Forandring af Skolens Lønningsforhold er en delvis Skolereform — ikke kan ske administrativt, men maa ske ad Lovgivningens Vej. Hvad her nu er kommet frem, havde jeg for et Døgn siden ikke troet vilde fremkomme, og det var mig derfor en stor Overraskelse at høre det fremkomme; men da den ærede Minister udtalte sig saa klart, aabent og bestemt, tør jeg ikke i mindste Maade drage hans Ord i Tvivl. Jeg holder mig fuldt forvisset om, efter hvad jeg igaar hørte af ham, at det er hans Hensigt at reformere Lønningsforholdene ved Skolevæsenet administrativt, men dertil kan jeg ikke række min Haand, uagtet jeg overmaade gjerne vil være med til at staffe Lærerne bedre Vilkaar. Jeg har allerede engang henvendt mig til Finantsudvalget med Ønsket om, at det vilde tage denne Sag i sin Haand, og at det vilde stræbe at fremkomme med et Forslag i saa Henseende. Jeg ser, at det i alt Fald har taget Sagen under Overveelse; jeg siger ikke, at det er, fordi jeg har udtalt dette Ønske, men det har gjort det, og det har ønsket at fremkomme med et Forslag, om hvilket jeg ogsaa igaar udtalte, at jeg gjerne vilde være gaaet med dertil. Det har imidlertid labet sig afholde fra at stille Forslaget af de Grunde, som ere anførte i den foreliggende Betænkning, men jeg veed ikke, om Udvalget er naaet til det Sidste, det kan gjøre paa dette Omraade; jeg vil haabe, at der endnu kan være Noget tilbage for Finantsudvalget at gjøre i denne Retning. (Skjær: De sige Nei!) Selv om enkelte Medlemmer af Udvalget sige Nei, tale de dog ikke paa hele Udvalgets Begne, og jeg tillader mig at fastholde det Saab, at Finantsudvalget vil tage denne Sag under fornyet Overveelse og søge at fremkomme med et Forslag, der kan gjøre den Nytte, som jeg troede, at nærværende Forslag kunde gjøre, uden at man rækker Haand til, at man administrativt ordner en Sag, der efter min Overbevisning kun bør ordnes ad Lovgivningens Vej. Det

jeg har det Saab, at dette vil ske, og idet jeg efter den ærede Ministers Udtalelser ikke kan stemme for et Forslag, hvorved jeg vilde komme til i det Hele at række Haanden til Bestræbelser, som jeg ikke kan billige, forventer jeg, at det ærede Finantsudvalg til 3die Behandling vil forelægge os Noget, hvorpaa jeg kan gaa ind.

Winther: Dersom jeg var i det heldige Tilfælde at staa i en saadan Forbindelse med Andre, at jeg var vis paa, at jeg til 3die Behandling kunde fremstille et andet Forslag, skulde jeg med største Fornøjelse have taget dette Forslag tilbage og fremsjøre et andet, men da jeg ikke er i dette heldige Tilfælde, er jeg nødsaget til at fastholde det (Munterhed). Det er mærkværdigt, hvilken Munterhed der kommer frem. Jeg mener, at, dersom jeg var vis paa at kunne fremsjøre et bedre Forslag, som kunde indbetomme de Ønsker, der ere fremkomne fra deres Side, som jeg ellers væsentlig samstemmer med, skulde jeg gjerne tage mit Forslag tilbage (Munterhed). Jeg skal sige min Grund dertil. Ja, de Herrer ere allerede muntre, inden jeg er kommen saa vidt, at jeg kan sige hvorfor. Jeg finder mig foranlediget til at udtale, at dette Forslag er fremkommet, uden at den ærede Minister har vidst et Ord derom fra min Side. Jeg har heller ikke betroet det til Andre, og han kan altsaa heller ikke have vidst det fra Andre. Da der imidlertid kom temmelig nærgaaende Tilraab frem, medens min ærede Sidesmand til Venstre (Skjær) talte, uagtet jeg igaar havde afgivet den samme Uklæring, opfordred jeg herved Enhver, der har deltaget i disse Tilraab, til at træde frem med aaben Pande, ikke at sidde som en Bagtaler og give slige lumste Antydninger, men at træde op og sige: Du har Urret, Du var ikke igaar berettiget til at sige, at Du ikke har givet Ministeren Underretning.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem er ikke berettiget til at antage, at de, der have givet Tegnet til en modsat Formodning, derfor ere Bagtalere; thi, som det ærede Medlem vil erindre, sagde han, saavidt jeg husker, igaar kun, at han ikke havde havt Leilighed til at forhandle med den ærede Minister (Winther: Anledning eller Leilighed); men det ubeluffer jo ikke, at ærede Medlemmer kunne antage, at Ministeren har været bekendt med Forslaget. Naar det ærede Medlem idag siger, at den ærede Minister ikke har været bekendt dermed, ville ærede Medlemmer naturligtvis ikke tvivle derom; men i Fremsettelsen af den modsatte Formodning har der ikke ligget nogen Bagtalelse.

Winther: Ja, det maa den ærede Formand afgjøre. Jeg haaber, at den ærede Minister vil vise mig den Venlighed her i Thinget at fastfæste, hvad jeg har udtalt. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: